

„При импровизираното създаване на мрежа учителят **включва всички ученици незабавно в предмета** на темата. Учителят следва да помоли учениците да се **изправят и да застанат по двойки** с друг ученик, за предпочитане с **някого, който не познават добре**.

Всяка двойка получава **определен период от време** (напр. 2 минути), за да отговори на поканата за структуриране, която звучи например така: „Как можете да използвате принципите на управление, които току-що научихте, за да направите проекта си?“

Учителят инструктира учениците, че **звънецът** ще звънне след първия рунд и те ще трябва да направят **двойка с друг ученик във втория рунд** и след това с **друг ученик в третия рунд**. При второто и третото групиране следва въпросът и разпределението на времето да бъдат едни и същи. Тъй като участието се разпределя в **три рунда от по две минути всеки**, всички ученици получават възможност да **дадат своя отговор и след това да чуят партньора си**. Трите рунда дават възможност на всеки ученик да **разсъждава по въпроса по-задълбочено и с повтарящи се коментари** от своите връстници.

Когато трите рунда приключат, учителят може да попита: „Кой иска да сподели нещо, което е чул/а, и мисли, че е ценно?“ **Споделянето на мисли** може да продължи, докато не приключи естествено, а учителят може да направи **обобщение на основните моменти за няколко минути**.“ (Singhal et al. 2019)